

Jojo Moyes

In haar schoenen

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

1

Sam staart naar het langzaam lichter wordende plafond en oefent haar ademhaling, zoals de dokter haar had aangeraden, en probeert te voorkomen dat haar vroege ochtendgedachten – het is vijf uur – samenklonteren tot één gigantische donkere wolk boven haar hoofd.

Zes tellen in, drie tellen rust, zeven tellen uit.

In stilte gaat ze het rijtje af: *Ik ben gezond. Mijn familie is gezond. De hond plast niet meer in de gang. Er ligt eten in de koelkast en ik heb nog werk.* Ze heeft een beetje spijt van dat ‘nog’, want de gedachte aan haar werk bezorgt haar weer kramp in haar maag.

Zes tellen in, drie tellen rust, zeven tellen uit.

Haar ouders leven nog. Al is dat niet altijd iets wat thuishoort in haar dankbaarheidsdagboek. Godsamme. Haar moeder wil natuurlijk weer uitgebreid stilstaan bij het feit dat ze op zondag altijd naar Phils ouders gaat. Dat is vaste prik, tussen het glaasje sherry en het veel te zware toetje, even onvermijdelijk als de dood, belasting en die haren die op willekeurige plekken aan haar kin ontspruiten. Ze stelt zich voor dat ze haar moeders opmerking pareert met een beleefde glimlach:

‘Nou ja, mam, Nancy heeft net de man verloren met wie ze vijftig jaar getrouwd is geweest. Ze is een beetje eenzaam, tegenwoordig.’

‘Ja, maar toen hij nog leefde gingen jullie er toch ook altijd al op bezoek?’ gaat haar moeder dan ongetwijfeld antwoorden.

‘Ja, maar haar man was stervende. Phil wilde zijn vader zo veel mogelijk zien voordat hij de geest zou geven. We waren daar niet om een feestje te bouwen, of zo.’

Dan realiseert ze zich dat ze weer een denkbeeldige ruzie met haar moeder voert en ze probeert die gedachten in een denkbeeldige doos te stoppen, zoals ze in een of ander artikel heeft gelezen,

en er een denkbeeldig deksel op te doen. Het deksel wil pertinent niet dicht. Ze heeft tegenwoordig veel denkbeeldige ruzies, bedenkt ze; met Simon op het werk, met haar moeder, met die vrouw die gisteren voordrong bij de kassa. In het echt zegt ze geen woord, in al deze situaties. Ze klemt alleen haar kaken op elkaar. En probeert te ademen.

Zes tellen in, drie tellen rust, zeven tellen uit.

Ik woon niet in een oorlogsgebied, denkt ze. Er komt schoon water uit de kranen en we hebben brood op de plank. Geen explosies, geen geweren. Geen hongersnood. Dat is toch zeker al heel mooi. Maar nou moet ze ineens denken aan die arme kinderen in oorlogsgebieden en de tranen prikken in haar ogen. Er prikken altijd tranen in haar ogen. Cat zegt de hele tijd dat ze aan de hormonen moet, maar ze menstrueert nog wel gewoon met zo nu en dan wat hormonale opvliegingen (dat is toch oneerlijk?) en trouwens, ze heeft helemaal geen tijd om een afspraak te maken bij de dokter. De laatste keer dat ze belde hadden ze pas twee weken later plek. Wat nou als ik stervende was? had ze gedacht. En in gedachten had ze ruzie gemaakt met de doktersassistente.

In het echte leven zei ze gewoon: 'O, dat is wel een beetje ver weg. Nou ja, het komt vast goed. Bedankt, hoor.'

Ze kijkt naar rechts. Phil is nog niet wakker, maar zelfs in zijn slaap heeft hij een piekergezicht. Ze wil hem over zijn haar strijken, maar de laatste tijd schrikt hij wakker als ze dat doet en dan kijkt hij haar afkeurend aan, alsof ze iets gemeens heeft gedaan.

Dus vouwt ze haar handen op haar buik en probeert een ontspannen houding aan te nemen. Rusten is even goed als slapen, heeft iemand haar ooit verteld. Je moet gewoon nergens aan denken en je lichaam ontspannen. Laat de spanning uit je armen en benen vloeien, vanaf je tenen helemaal naar je kruin. Voel je voeten zwaar worden. Laat dat gevoel langzaam omhoog gaan naar je enkels, je knieën, je heupen, je b-

Laat maar, zegt de stem in haar hoofd. Het is kwart voor zes. Ik kan net zo goed opstaan.

'Er is geen melk,' zegt Cat. Ze staat beschuldigend in de koelkast te staren, alsof ze verwacht dat er toch ineens een pak verschijnt.

‘Je zou natuurlijk even naar de winkel kunnen rennen...’

‘Heb ik echt geen tijd voor,’ zegt Cat. ‘Ik moet mijn haar nog doen.’

‘Nou, ik vrees dat ik ook geen tijd heb.’

‘Hoezo niet?’

‘Omdat ik naar die sportschool en spa ga waar je me een cadeau-bon voor hebt gegeven. Bodyworks. Want die is maar tot morgen geldig.’

‘Maar die heb ik je een jaar geleden al gegeven! En als je moet werken, dan kun je er maar heel even naartoe, toch?’

‘Ik mag wat later beginnen. En gelukkig is het vlak bij het kantoor. Ik heb gewoon helemaal geen tijd gehad.’ Ze heeft nooit tijd. Het is haar mantra, net als: ‘Ik ben zo moe.’ Maar niemand heeft tijd. Iedereen is moe.

Cat fronst. Voor haar is goed voor jezelf zorgen een noodzaak, iets wat nog vóór praktische behoeften als geld, huisvesting of eten komt.

‘Ik zeg het zo vaak: je moet er wel aan blijven werken,’ zegt Cat, met een blik vol nauwelijks verholen afschuw op de steeds onduidelijkere overgang tussen haar moeders heupen en taille. Ze doet de koelkast dicht. ‘Pff. Ik snap niet waarom papa niet eens een pak melk kan kopen.’

‘Laat een briefje voor hem achter,’ zegt ze, terwijl ze haar spullen pakt. ‘Misschien lukt het hem vandaag wél.’

‘O, is het vandaag sint-juttemis dan?’

Cat stormt de keuken uit zoals alleen een vrouw van negentien dat kan. Een paar seconden later hoort Sam het woedende geloei van haar föhn en weet ze dat die in Cats kamer blijft liggen totdat ze hem daar zelf weer weghaalt.

‘En trouwens, ik dacht dat jij geen koemelk meer dronk,’ roept ze naar boven.

De föhn stopt even. ‘Dat zeg je gewoon om irritant te doen,’ luidt het antwoord.

Ze gaat op zoek naar haar sportspullen, vist ze achter uit een lade en propt ze in haar zwarte sporttas.

Ze is net haar natte badpak aan het uittrekken als de Yummy Mummies arriveren. Met glanzende haartjes en ranke lijven om-

ringen ze haar, en ze praten luid door elkaar heen. Hun stemmen vullen de klamme stilte van de kleedkamer en ze zijn zich volledig onbewust van haar aanwezigheid. Sam voelt de innerlijke balans die ze had bereikt met de twintig baantjes die ze heeft getrokken als mist vervliegen. Het duurde even, maar nu weet ze weer precies waarom ze dit soort oorden haat; het is een plek waar de Gespierde Lijven heersen, en waar zij en de andere Dikkerdjes zich in hoekjes proberen te verstoppen. Ze is al zo ontzettend vaak langs de sport-school gelopen, en dan vroeg ze zich af of ze er naar binnen durfde. En nu ze hier is blijken dit soort vrouwen haar een nog slechter gevoel te geven dan ze had gehad als ze hier nooit naartoe was gegaan.

‘Heb je straks tijd voor koffie, Nina? Er is net zo’n leuke brasserie geopend achter Space NK. Die met de pokébowls. Ik dacht dat we daar eens naartoe zouden kunnen gaan.’

‘Leuk. Maar ik moet om elf uur weg, want ik moet met Leonie naar de orthodontist.’

‘O god ja. Ik kan wel wat tijd met de meiden gebruiken!’

Dit zijn vrouwen met designer *athleisure*-kleding, perfect gekapte haren en tijd voor koffie. Dit zijn vrouwen met sporttassen met designerlabels in plaats van haar namaak Marc Jacobs en met echtgenoten die Rupe of Tris heten en die achteloos enveloppen met fikse bonussen op glanzende keukentafels uit hippe meubelzaken gooien. Deze vrouwen rijden in enorme fourwheeldrives die nooit modderig worden, staan de hele dag dubbelgeparkeerd, zaniken bij barista’s om babyccino’s voor hun kinderen en mopperen als die niet precies volgens hun specificaties worden klaargemaakt. Ze liggen niet tot vier uur ’s nachts wakker, maken zich geen zorgen over de elektriciteitsrekening, en voelen zich niet misselijk als ze ’s ochtends hun nieuwe baas moeten begroeten, met zijn glanzende pak en zijn nauwelijks verhulde minachting.

Zij hebben geen echtgenoot die de halve dag in zijn pyjama-broek blijft rondlopen en die opgejaagd kijkt als zijn vrouw zegt dat hij misschien weer eens aan de slag moet met zijn sollicitatiebrief.

Sam heeft die leeftijd bereikt; die leeftijd waarop alle verkeerde dingen lijken te blijven plakken: vet, de groef tussen haar wenk-

brauwen, angst. Terwijl al het andere haar uit de vingers glipt: de zekerheid van een baan, geluk in haar huwelijk, haar dromen.

'Je wilt niet weten hoe de prijzen in Le Méridien dit jaar omhooggeschoten zijn,' zegt een van de vrouwen. Ze staat voorovergebogen en droogt haar dure geverfde lokken. Sam moet een stap opzij doen, anders stoot ze nog tegen haar aan.

'Hou op, schei uit! Ik wilde een tripje naar Mauritius boeken met de kerst; blijkt de villa waar we altijd zitten ineens veertig procent duurder.'

'Schandalig!'

Ja, het is schandalig, denkt ze. Wat vreselijk voor jullie. Ze denkt aan de camper die Phil twee jaar geleden kocht om op te knappen. Kunnen we in de weekends naar de kust, had hij opgewekt gezegd, met een blik op de enorme bestelwagen die inmiddels hun oprit blokkeert, met de reusachtige zonnebloem op de zijkant. Verder dan het vervangen van de achterbumper is hij nooit gekomen. Sinds zijn Jaar van het Bloedbad staat het busje voor hun huis als een zeurende dagelijkse herinnering aan wat ze allemaal kwijtgeraakt zijn.

Sam hijst zich in haar onderbroek en probeert haar bleke vlees onder de handdoek te verbergen. Vandaag heeft ze vier vergaderingen met belangrijke klanten. Over een halfuur heeft ze afgesproken met Ted en Joel van Print & Transport, en samen gaan ze proberen een paar klussen binnen te halen. Zodat ze haar baan kan redden. Al hun banen, misschien.

Maar verder staat ze niet onder druk, hoor...

'Wij doen dit jaar de Malediven, denk ik. Voordat al die eilanden in de oceaan wegzinken, weet je wel.'

'O, goed idee. We vonden het daar altijd heerlijk. Zo jammer dat ze er straks niet meer zijn.'

Een andere vrouw wurmt zich langs Sam om haar locker te openen. Ze heeft donker haar, net als Sam, is misschien een paar jaar jonger, maar haar hele lichaam heeft de gespierde uitstraling van iemand voor wie een stevig potje sporten, hydrateren en verzorgen van haar uiterlijk dagelijkse kost is. Ze ruikt duur, alsof het geld letterlijk uit haar poriën sijpelt.

Sam trekt haar handdoek strakker om haar bleke, vale huid en

glijpt het hoekje om om haar haar te drogen. Als ze terugkomt zijn ze allemaal verdwenen. Ze haalt opgelucht adem en zakt neer op de vochtige houten bank. Ze overweegt om een halfuurtje op een van de verwarmde marmeren bankjes in de hoek te gaan liggen. Wat zou dat heerlijk zijn, bedenkt ze ineens: een halfuur in die verrukkelijke stilte liggen, meer niet.

Haar telefoon zoemt in haar jas, die in de locker achter haar hangt. Ze steekt haar hand in haar zak en haalt hem eruit.

Klaar? We staan buiten.

Hoezo? typt ze terug.

We worden toch pas vanmiddag bij Framptons verwacht?

Heeft Simon dat dan niet gezegd? Het is naar tien uur verplaatst.

Schiet op, we moeten gaan.

Ze kijkt geschrokken naar haar telefoon. Blijkbaar moet ze dus al over drieëntwintig minuten bij de eerste vergadering zijn. Ze kreunt, wurmt zich in haar broek, pakt snel de zwarte sporttas van het bankje en beent naar de parkeerplaats.

Het groezelige witte busje met GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS op de zijkant staat bij de laaddeuren te wachten met stationair draaiende motor. Ze loopt erop af, rennend en dan weer schuifelend op de plastic slippers van de sportschool. Die brengt ze morgen wel weer terug, maar ze voelt zich wel schuldig, alsof ze een enorme overtreding heeft begaan. Haar haar is nog vochtig en ze hijgt een beetje.

‘Ik denk dat Simon het op je gemunt heeft, meisje,’ zegt Ted als ze in het busje klimt. Hij schuift op op de voorbank om plaats voor haar te maken. Hij ruikt naar sigarettenrook en Old Spice.

‘Joh, zou je denken?’

‘Ik zou hem maar in de gaten houden. En steeds alle afspraken checken bij Geneviève,’ zegt Joel, terwijl hij het stuur rondraait. Hij draagt zijn dreadlocks in een nette paardenstaart om de dag die voor hen ligt te eerbiedigen.

‘Toch is het niet meer zoals vroeger, sinds de overname, hè?’ zegt

Ted als ze de hoofdweg oprijden. ‘Het voelt alsof we dag in, dag uit op eieren moeten lopen.’

Er liggen twee lege papieren zakjes op het dashboard met restjes suiker erin, en Ted overhandigt haar een derde zak met een enorme, nog warme jamdonut. ‘Alsjeblieft,’ zegt hij. ‘Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag.’

Ze moet hem eigenlijk niet opeten. Er zitten minstens twee keer zoveel calorieën in als ze net met zwemmen heeft verbrand. Ze kan Cats zucht van afkeuring vanaf hier horen. Ze aarzelt nog even, maar stopt hem dan in haar mond en sluit haar ogen, zo warm en troostrijk is het. Sam pakt tegenwoordig alle pleziertjes die ze pakken kan.

‘Geneviève hoorde hem weer aan de telefoon praten over ontslagen,’ zegt Joel. ‘En toen ze zijn kantoor binnenliep, begon hij snel over een ander onderwerp, zei ze.’

Telkens als ze ‘ontslag’ hoort, een woord dat tegenwoordig rondfladdert door kantoor als een gevangen mot, verkrampst haar maag. Als zij ook haar baan kwijtraakt, weet ze niet wat ze moeten. Phil weigert de antidepressiva in te nemen die de dokter hem heeft voorgeschreven. Hij zegt dat hij er slaperig van wordt, alsof hij niet bijna elke dag tot elf uur doorslaapt.

‘Zo’n vaart zal het niet lopen,’ zegt Ted niet echt overtuigend. ‘Sam gaat deze klus vandaag binnenhalen, toch?’

Ze beseft dat ze allebei naar haar kijken. ‘Ja,’ zegt ze. En dan, positiever: ‘Ja!’

Ze maakt zich op in de kleine make-upspiegel, vloekt zachtjes bij elke hobbel die Joel neemt en wrijft de vegen die daarbij ontstaan weg met een natte vinger. Ze bekijkt haar haar, dat niet eens zo heel lelijk is opgedroogd. Ze bladert snel de papieren door om er zeker van te zijn dat ze alle cijfers bij de hand heeft. Vaag weet ze zich nog te herinneren dat er een tijd was dat ze zich zeker voelde over dit soort dingen. Dat ze een kamer kon binnenlopen en wist dat ze goed was in haar werk. *Kom op, Sam, probeer gewoon om die vrouw weer te zijn*, zegt ze stilletjes tegen zichzelf. En dan laat ze de slippers van haar voeten glijden en reikt in haar sporttas naar haar schoenen.

‘We zijn er over vijf minuten,’ zegt Joel.

Pas dan ziet ze dat deze tas weliswaar heel erg op die van haar

lijkt, maar het is niet haar tas. In deze tas zitten niet haar comfortabele zwarte lage pumps, waarmee je over trottoirs kunt stampen en over printdeals kunt onderhandelen. Deze tas bevat een paar duizelingwekkend hoge Christian Louboutins: slingbacks van rood krokodillenleer.

Ze trekt er één schoen uit en staart ernaar. Hij bungelt aan de bandjes en voelt zwaar aan.

‘Zó zo,’ zegt Ted. ‘Hebben we die bijeenkomst soms in een nachtclub?’

Sam buigt zich voorover, graaft in de tas en vindt de andere schoen, een spijkerbroek én een keurig opgevouwen, lichtgekleurd Chanel-jasje.

‘O mijn god,’ zegt ze. ‘Dit is niet van mij. Ik heb de verkeerde tas gepakt. We moeten terug.’

‘Geen tijd,’ zegt Joel, die voor zich uit staart naar de weg. ‘Het wordt toch al kielekiele.’

‘Maar ik heb mijn eigen tas nodig.’

‘Sorry, Sam,’ zegt hij. ‘We gaan straks wel terug. Dan draag je toch gewoon wat je aan had toen je uit de sportschool kwam?’

‘Ik kan echt niet op slippers naar een vergadering.’

‘Nou, dan trek je toch de schoenen uit die tas aan?’

‘Dat meen je niet.’

Ted neemt de schoen van haar aan. ‘Ze heeft een punt, Joe. Deze schoenen zijn niet erg... Sam.’

‘Hoezo, wat is dan wel erg “Sam”?’

‘Nou. Gewoon. Jij houdt van gewone dingen.’ Hij zwijgt even. ‘Comfortabele dingen.’

‘Je weet wat ze zeggen over zulke schoenen,’ zegt Joel.

‘Wat dan?’

‘Dat ze niet zijn bedoeld om op te staan.’

De mannen stoten elkaar grinnikend aan.

Sam pakt de schoen terug. Hij is een halve maat te klein. Ze schuift haar voet erin en maakt het riempje vast. ‘Geweldig,’ zegt ze, terwijl ze naar haar voet kijkt. ‘Dus ik moet mijn pitch bij Framptons doen als een callgirl.’

‘Wel een dure callgirl, gelukkig,’ zegt Ted.

‘Wat?’

‘Nou, gewoon. Beter dan zo eentje die je een tandeloze pijpbeurt geeft voor een tientje...’

Sam wacht tot Joel uitgehinnikt is.

‘Bedankt, Ted,’ zegt ze, en ze staart uit het raam. ‘Ik voel me echt een stuk beter.’

De vergadering is niet in een kantoor, zoals ze had verwacht. Er is een probleem bij Transport, dus moeten ze hun verkooppraatje in de laadzone houden, waar Michael Frampton moet toezien op een probleem met een haperend hydraulisch systeem. Sam doet haar best op de hakken te lopen en voelt de koude lucht aan haar voeten. Had ze maar een pedicure genomen, ooit een keer, sinds 2009. Haar enkels blijven wiebelen alsof ze van rubber zijn, en ze vraagt zich af hoe iemand normaal kan lopen op dit soort schoeisel. Ted had gelijk. Dit zijn geen schoenen om op te staan.

‘Gaat het?’ vraagt Ted, als ze in de buurt van de groep mannen komen.

‘Nee,’ mompelt ze. ‘Het voelt alsof ik op eetstokjes loop.’

Een vorkheftruck komt met een enorme baal papier op hen af rijden, zodat ze snel moeten uitwijken en zij struikelt. Het waarschuwingssignaal van het voertuig piept oorverdovend door de enorme ruimte. Ze ziet alle mannen rondom de vrachtwagen stuk voor stuk omkijken, naar haar. En dan naar haar schoenen.

‘Ik dacht al dat jullie niet zouden komen.’

Michael Frampton is een norse man uit Yorkshire, van het soort dat je altijd laat weten hoe zwaar hij het heeft en daarbij impliceert dat jij het niet zwaar hebt, elk gesprek weer. Ze moet erom glimlachen.

‘Het spijt me zo,’ zegt Sam opgewekt. ‘We hadden een andere vergadering die...’

‘File,’ zegt Joel tegelijkertijd, en ze kijken elkaar ongemakkelijk aan.

‘Sam Kemp. We hebben elkaar ontmoet bij –’

‘Ik ken je nog wel,’ zegt hij, en kijkt naar omlaag. Hij neemt twee ongemakkelijke minuten lang met een jongeman in een overal de inhoud van een klembord door, en Sam staat er hulpeloos bij, zich bewust van de terloopse, nieuwsgierige blikken van de

mannen om haar heen. Haar ongepaste schoenen gloeien als radio-actieve bakens aan haar voeten.

‘Goed,’ zegt Michael als hij eindelijk klaar is. ‘Voordat we beginnen moet ik je wel zeggen: Printex heeft ons zeer concurrerende voorwaarden aangeboden.’

‘Nou, wij –’ begint Sam.

‘En ze zeggen dat jullie de flexibiliteit niet meer hebben nu Grayside is opgeslokt door een groter bedrijf.’

‘Nou, dat klopt niet helemaal. Wat wij nu kunnen bieden is volume, kwaliteit en... betrouwbaarheid.’

Ze voelt zich een beetje dom als ze dat zegt, alsof iedereen naar haar kijkt, alsof het duidelijk is dat ze een vrouw van in de veertig is in de schoenen van iemand anders. Ze stamelt een eind weg, struikelt over haar antwoorden en bloost, en voelt al hun ogen op haar voeten branden.

Uiteindelijk haalt ze een map uit haar tas. In die map zit de offerte waar ze urenlang aan heeft geschaafd. Ze wil naar Michael toe lopen om hem de map te geven, maar haar hak blijft ergens achter haken en ze struikelt en verzwikt haar enkel, met een felle pijn in haar been tot gevolg. Ze tovert haar grimas om in een glimlach en overhandigt hem de map. Hij kijkt ernaar, bladert het door en kijkt haar niet aan. Uiteindelijk loopt ze langzaam weg, in een poging niet te wankelen.

Dan kijkt Michael eindelijk op. ‘Het gaat bij deze order om serieuze aantallen. Dus we moeten erop kunnen rekenen dat we in zee gaan met een bedrijf dat zeker kan leveren.’

‘We hebben al eerder aan jullie geleverd, meneer Frampton. En vorige maand hebben we met Greenlight zo’n zelfde catalogus gedrukt en ze waren erg onder de indruk van de kwaliteit.’

Zijn hele gezicht is één grote frons. ‘Mag ik eens zien wat jullie voor hen gedaan hebben?’

‘Ja, hoor.’ Ze bladert door haar map en realiseert zich plotseling dat de Greenlight-catalogus in de blauwe map op het dashboard van het busje ligt, de map waarvan ze had gedacht dat ze die niet nodig zou hebben. En dat ze daarvoor de laadzone uit moet lopen en het parkeerterrein moet oversteken, met al die kerels die haar zouden nastaren. Ze kijkt Joel veelbetekenend aan.

‘Ik ga hem wel even halen,’ zegt Joel.

‘Heb je nog andere voorbeelden in het busje liggen?’ vraagt Frampton.

‘Nou, we hebben ook zo’n drukgang gedaan voor Clarks Office Supplies. We hebben een heel scala aan catalogi van vorige maand bij ons. Joel, zou je misschien –’

‘Nah. Ik ga wel even kijken.’ Frampton loopt weg. Wat betekent dat zij mee moet. Ze loopt wat stijfjes met hem mee.

‘Wat we nodig hebben,’ zegt hij, terwijl hij zijn handen in zijn zakken steekt, ‘is een printpartner die snel schakelt, iemand die flexibel is. Iemand die hard voor ons kan lopen, zeg maar.’

Hij beent te snel door. En dat is het moment waarop ze haar enkel weer verdraait op het oneffen oppervlak, en ze slaakt een kreet. Joel steekt een arm uit zodra ze door haar knieën zakt, en ze moet hem vastgrijpen om overeind te blijven. Ze glimlacht ongemakkelijk als Frampton naar hen kijkt. Zijn gezicht is ondoorgrondelijk.

Later zal ze met rode oren van schaamte terugdenken aan wat hij tegen Joel mompelde. De laatste woorden die hij ooit tegen Gray-side Print zal zeggen.

Is ze soms dronken?

2

Nisha Cantor rent woest op een loopband. Er beukt muziek in haar oren en haar benen gaan op en neer als zuigers in een motorblok. Ze rent trouwens altijd woest. De eerste kilometer is het ergst, aangewakkerd door een giftige cocktail van wrok en melkzuur; de tweede maakt haar echt heel kwaad, en bij de derde begint haar hoofd eindelijk helder te worden, heeft ze opeens het gevoel dat haar lichaam een geoliede machine is, dat ze wel voor eeuwig kan blijven rennen, en vervolgens wordt ze weer boos omdat ze moet stoppen en iets anders moet gaan doen, net op het moment dat ze ervan begint te genieten. Ze haat het rennen, en ze heeft het nodig om geestelijk gezond te blijven. Ze vindt het afschuwelijk in deze vervloekte stad, met die trottoirs vol met mensen die langzaam slenteren, zodat de enige plek waar ze fatsoenlijk kan hardlopen deze vreselijke sport-school is. Het hotel laat zijn gasten hier nu gebruik van maken omdat hun eigen mooiere gym beschikbaar gerenoveerd wordt.

De loopband geeft aan dat het tijd is om af te koelen, en ze zet hem abrupt uit, want ze laat zich niet de les lezen door een machine. Nee, ik ga geen coolingdown doen, denkt ze. Terwijl ze een van haar oortjes uittrekt, hoort ze gerinkel. Nisha neemt haar telefoon op. Het is Carl.

‘Leveling –’

‘Pardon.’

Nisha kijkt op.

‘U mag hier niet bellen,’ zegt een jonge vrouw. ‘Dit is een stiltezone.’

‘Nou, praat dan niet tegen me. Je praat vrij hard. En kom ook niet zo dichtbij, graag. Straks absorbeer ik je zweetdruppels nog.’

De vrouw krijgt haar lichtelijk verbluft aan en Nisha drukt haar telefoon tegen haar oor.

‘Nisha, schatje. Wat spook je uit?’

‘Gewoon in de sportschool, mijn liefste. Zien we elkaar nog voor de lunch?’

Carls stem is zo zacht als boter, en dat is een van de dingen die ze altijd zo leuk vond aan hem. ‘Ja, maar misschien kunnen we in het hotel eten... Ik moet nog terug om wat papieren op te halen.’

‘Ja natuurlijk,’ zegt Nisha automatisch. ‘Wat zal ik voor je bestellen?’

‘O, maakt niet uit.’

Ze verstijft. Carl zegt nooit ‘maakt niet uit’.

‘Wil je Michels speciale witte truffelomelet? Of de geschroeide tonijn?’

‘Prima, lijkt me lekker.’

Nisha slikt. Ze probeert normaal te klinken. ‘Hoe laat wil je het hebben?’

Carl blijft stil en ze hoort het gedempte geluid van zijn gesprek met iemand anders in de kamer. Haar hart begint te bonzen.

‘Een uur of twaalf zou heel fijn zijn. Maar neem je tijd. Ik wil je niet opjagen.’

‘Komt goed,’ zegt Nisha. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou, schat,’ zegt Carl, en dan valt de lijn stil.

Nisha blijft stokstijf staan en haar bloed klopt in haar oren, maar heel anders dan als ze aan het rennen is. Even is ze bang dat haar hoofd gaat ontploffen. Ze haalt twee keer diep adem. Dan tikt ze een ander nummer in op haar telefoon. Die gaat rechtstreeks over op voicemail. Ze vervloekt het tijdsverschil met New York.

‘Magda?’ zegt ze, en ze strijkt met haar hand door haar bezwete haar. ‘Met mevrouw Cantor. Je moet contact opnemen met dat mannetje van je, NU METEEN.’

Als ze opkijkt, staat er ineens een medewerker van de sportschool, gekleed in een poloshirt en goedkope short. ‘Mevrouw, u mag hier helaas niet telefoneren, dat is tegen...’

‘Donder op,’ zegt Nisha. ‘Ga vloeren schoonmaken, of zo. Het lijkt hier wel een petrischaaltje, met al die bacteriekolonies.’ Ze loopt langs hem heen naar de kleedkamer en grist een handdoek uit de armen van een andere medewerker.

Het is meestal erg druk in de kleedkamer, maar ze ziet niemand. Ze gaat met bonzend hart het telefoongesprek steeds maar weer na in haar hoofd. Dus het gaat gebeuren. Ze moet haar hoofd leegmaken, klaar zijn om te reageren, maar haar lichaam is vreemd verstild en niets werkt zoals het zou moeten. Ze gaat even op het bankje zitten en staart wezenloos voor zich uit. *Ik kan dit*, zegt ze tegen zichzelf, starend naar haar trillende handen. *Ik heb wel erger overleefd*. Ze drukt haar gezicht in de handdoek, ademt in tot ze zeker weet dat ze het beven onder controle heeft, gaat dan rechtop zitten en drukt haar schouders naar achteren. Na een poosje staat ze op, doet haar locker open en haalt haar Marc Jacobs-tas eruit. Iemand heeft een tas op de bank naast haar locker gezet. Ze schuift hem op de grond en zet haar eigen tas ervoor in de plaats. Douchen. Ze moet eerst douchen. Hoe je eruitziet is van het grootste belang. En dan gaat haar telefoon weer. Een paar vrouwen kijken om, maar ze negeert ze en pakt hem op van het bankje naast haar. Raymond.

‘Mam? Heb je die foto van mijn wenkbrauwen gezien?’

‘Wat, schat?’

‘Mijn wenkbrauwen. Ik heb je een foto gestuurd. Heb je al gekeken?’

Nisha haalt haar telefoon van haar oor en scrolt door haar berichten tot ze de foto vindt waar hij het over heeft. ‘Je hebt beeldschone wenkbrauwen, liefje,’ zegt ze geruststellend als ze de telefoon weer aan haar oor drukt.

‘Ze zijn verschrikkelijk. Ik voel me superdown. Ik zag net een programma over de dolfijnenhandel en ze lieten allemaal dolfijnen zien die kunstjes moesten doen en zo, en ik voelde me zo schuldig omdat we toen in Mexico met dolfijnen hebben gezwommen, weet je nog? Nou, dus toen voelde ik me zo rot dat ik op mijn kamer wilde blijven en toen dacht ik: laat ik mijn wenkbrauwen eens bijwerken en het was een ramp want nu zie ik eruit als Madonna halverwege de jaren negentig.’

Een vrouw vlak bij haar is begonnen haar haar te drogen en ze overweegt even de föhn uit haar hand te rukken om haar er vervolgens mee dood te slaan. ‘Lieverd, ik kan je hier niet goed verstaan. Wacht even.’ Ze loopt de gang in. Haalt diep adem. ‘Ze zien er perfect uit,’ zegt ze in de gedempte stilte. ‘Schitterend. En Ma-

donna van halverwege de jaren negentig is weer helemaal hot, qua look.'

Ze ziet hem voor zich, in kleermakerszit op zijn bed in Westchester, precies zoals hij altijd zit al sinds hij nog maar heel klein was.

'Ze zien er niet uit, mam. Het is een dráma.'

Er komt een vrouw de kleedkamer uit. Ze sloft langs haar op slippers, haar hoofd gebogen, terwijl ze in haar goedkope jasje voorbijsnelt. Waarom staan vrouwen toch nooit fatsoenlijk recht-op? De vrouw heeft afhagende schouders, haar hoofd is als dat van een schildpad ingetrokken, en het irriteert Nisha meteen gruwelijk. Als je er als een slachtoffer uitziet, moet je niet vreemd opkijken als mensen je honds behandelen.

'Nou, dan laten we ze microbladen als je weer thuiskomt.'

'Dus ze zien er inderdaad niet uit.'

'Nee! Nee, je bent prachtig. Maar lieverd, ik moet nu echt ophangen. Ik ben net met iets bezig. Ik bel je.'

'Maar dan wel op z'n vroegst pas om drie uur mijn tijd. Ik moet slapen en dan hebben we Self-Care. Zo dom. Ze laten je allemaal van die mindfulnessdingen doen. Alsof ik hier niet juist zit omdat ik zo vastzit in mijn hoofd.'

'Ik weet het, schat. Ik bel je daarna. Ik hou van je.'

Nisha hangt op en belt weer het nummer van eerder. 'Magda? Magda? Heb je mijn bericht gekregen? Bel me zodra je dit hoort, ja?'

Ze hangt net op als de deur opengaat en iemand van de sportschool naar buiten komt en haar met haar telefoon ziet.

'Mevrouw, het spijt me, maar –'

'Alsjeblieft. Hou op,' snauwt ze, en hij slikt zijn woorden in. Een Amerikaanse vrouw van boven de veertig zijn die zich nergens meer een donder van aantrekt heeft zo zijn voordelen, en dat ziet hij ook wel. Het is het eerste deze hele week waar ze blij om is.

Nisha doucht, smeert zich in met de inferieure bodylotion van de sportschool (nu ruikt ze de hele dag zoals een wc in een Amtrak-trein), draait haar natte haar in een wrong, zet haar voeten veilig op een handdoek (Ze wordt altijd misselijk van vloeren in kleedka-

mers: al die huidcellen! En voetwratten!) en checkt voor de acht-tiende keer haar telefoon om te zien of Magda al heeft gereageerd.

Het wordt steeds moeilijker om de brok woede en angst die steeds groter wordt in haar borst de kop in te drukken. Ze pakt haar zijden blouse van de hanger en voelt hoe de soepele stof aan haar warme, vochtige huid kleeft als ze hem over haar hoofd trekt. *Waarom reageert Magda nou niet, in godsnaam?* Ze gaat zitten en werpt weer een blik op haar telefoon, terwijl ze verstrooid in haar sporttas naar haar spijkerbroek en schoenen grijpt. Ze tast wat rond en haalt er uiteindelijk een afgetrapte, ontzettende lelijke zwarte pump met een blokhak uit. Ze draait zich om en kijkt naar haar hand, en staart er even verbaasd naar voordat ze de schoen met een kreetje van afschuw laat vallen. Ze veegt haar vingers af aan een handdoek en opent dan langzaam de tas met een hoekje van diezelfde handdoek en gluurt erin. Het duurt even voor ze beseft waar ze naar kijkt. Deze tas is niet haar tas. Dit is nepleer. Het plastic laat los bij de naden en wat een koperen Marc Jacobs-label zou moeten zijn, is versleten tot een doffe zilverkleur.

Nisha kijkt onder de bank. En dan kijkt ze achter zich. De meeste van die irritante vrouwen zijn inmiddels weg. De lockers staan gapend open. Er liggen nergens nog andere tassen. Deze tas lijkt op die van haar: even groot, dezelfde kleur, dezelfde handvatten. Maar het is absoluut niet haar tas.

‘Wie heeft mijn tas meegenomen?’ zegt ze hardop, tegen niemand in het bijzonder. ‘Wie heeft verdomme mijn tas meegenomen?!’ De paar vrouwen in de kleedkamer kijken haar niet-begrijpend aan.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Nee nee nee nee. Niet vandaag. Niet nu.’

Het meisje achter de balie knippert niet met haar ogen.

‘Waar hangt de beveiligingscamera?’

‘Mevrouw, er hangt geen beveiligingscamera in de dameskleedkamer. Dat zou tegen de wet zijn.’

‘Dus hoe moet ik er dan achter komen wie mijn tas gestolen heeft?’

‘Ik denk niet dat hij gestolen is, mevrouw. Uit wat u me net

vertelde, lijkt het eerder op een verwisseling, als de tassen inderdaad zo op elkaar lijken –’

‘Denk je nou echt dat iemand “per ongeluk” mijn Chanel-jasje en door Christian hoogstpersoonlijk met de hand gemaakte Lou-boutin-hakken zou pakken als ze zich normaal gesproken kleedt in...’ Ze gluurt in de tas, trekt een vies gezicht. ‘Prímark?’

De receptioniste geeft geen krimp. ‘We kunnen de camerabeelden bij de ingang bekijken, maar daarvoor moeten we toestemming krijgen van het hoofdkantoor.’

‘Daar heb ik geen tijd voor. Wie was de laatste die hier wegging?’

‘We hebben die gegevens niet, mevrouw. Het is allemaal geautomatiseerd. Als u even wacht, bel ik de manager, dan kan die hier-naartoe komen.’

‘Nou, hè hè! Waar is hij?’

‘Hij is personeel aan het inwerken in Pinner.’

‘Niet te geloven. Geef me dan maar een paar sneakers. Heb je die hier? Ik moet gewoon naar mijn auto.’ Nisha kijkt uit het raam. ‘Waar is mijn auto? Waar is de auto?’ Ze draait weg van het bureau en tikt een nummer in op haar telefoon. Er wordt niet opgenomen.

De receptioniste haalt een pakje plastic schoenen onder de toonbank vandaan. Ze kijkt zo verveeld dat je zou denken dat ze net een twee uur durende TED-talk over het opdrogen van verf heeft moeten aanhoren. Ze legt de slippers op de balie. ‘We hebben slippers.’

Nisha kijkt naar het meisje, dan naar de slippers, dan weer naar het meisje. Het meisje kijkt haar strak aan. Dan grist Nisha de slippers van de balie en grommend van frustratie wringt ze haar voeten erin. Als ze weggloopt hoort ze het meisje zachtjes mompelen: ‘Amerikanen...’

Van Jojo Moyes:

Drie vrouwen
Verboden vruchten
Suzanna's wereld
Zee van verlangen
Dicht bij jou
Nachtmuziek
De laatste liefdesbrief
Voor jou
Vier plus één
Portret van een vrouw
Een week in Parijs
Een leven na jou
Dans met mij
Jij en ik
Voor mij
De sterrengever

Vierde druk, eerste in deze uitgave, juli 2024

Oorspronkelijke titel *Someone Else's Shoes*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin Random House group

Copyright © 2023 by Jojo's Mojo Ltd.

Deze roman is geïnspireerd door het korte verhaal 'Krokodillenschoenen' uit Jojo Moyes' bundel *Jij en ik*, die in 2017 is verschenen bij De Fontein.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023, 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp naar een ontwerp van Lee Motley // MJ

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7413 1

ISBN e-book 978 90 261 6585 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6586 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.